

Sygn. akt IX C 381/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 kwietnia 2016 roku

Sąd Rejonowy w Słupsku IX Wydział Cywilny w składzie:

Przewodnicząca: SSR Ewa Regina-Jurkiewicz

Protokolant: Tomasz Bajek

po rozpoznaniu w dniu 14 kwietnia 2016 roku w Słupsku

na rozprawie sprawy

z powództwa **A. E.**

przeciwko **Towarzystwu (...) w W.**

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego Towarzystwa (...) w W. na rzecz powoda A. E. kwotę 6.241,52 zł (sześć tysięcy dwieście czterdzieści jeden 52/100 złotych) z odsetkami ustawowymi od kwoty 4.773,43 zł (cztery tysiące siedemset siedemdziesiąt trzy 43/100 złote) od dnia 16.01.2014r. do dnia 31.12.2015r. oraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 1.01.2016r. do dnia zapłaty oraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od kwoty 1.468,09 zł (jeden tysiąc czterysta sześćdziesiąt osiem 09/100 złotych) od dnia 15.03.2016r. do dnia zapłaty;

II. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1.430 zł (jeden tysiąc czterysta trzydzieści złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania;

III. nakazuje ściągnąć od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego w Słupsku kwotę 335 zł (trzysta trzydzieści pięć złotych) tytułem zwrotu kosztów sądowych.

Sygn. akt IX C 381/15

UZASADNIENIE

Powód A. E. wniósł pozew przeciwko pozwanemu Towarzystwu (...) S.A. z siedzibą w W. o zapłatę kwoty 4.773,43 zł wraz odsetkami ustawowymi od dnia 16.01.2014r. do dnia zapłaty. Nadto wniósł o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. W uzasadnieniu powód wskazał, że w dniu 22.09.2013r. doszło do kolizji drogowej, w wyniku której został uszkodzony samochód marki M. (...) o nr rej. (...), będący własnością powoda. Sprawca kolizji posiadał ważną polisę odpowiedzialności cywilnej wystawioną przez pozwanego. Pozwany przyznał swoją odpowiedzialność za zdarzenie i wypłacił powodowi kwotę 22.748,99 zł, w tym kwotę 22.576,79 zł tytułem odszkodowania za uszkodzenie samochodu oraz 172 zł z tytułu refundacji za sprawdzenie kamery jazdy wstecznej. Powód podniósł, iż ubezpieczyciel bezpodstawnie zaniżył wartość części zamiennych i pominął uszkodzenie kamery cofania. Pismem z dnia 18.01.2016r. powód rozszerzył powództwo o dodatkową kwotę 1.468,09 zł, domagając się w efekcie zasądzenia od pozwanego kwoty 6.241,52 zł z odsetkami ustawowymi od kwoty 4.773,43 zł od dnia 16.01.2014r. do dnia zapłaty oraz od kwoty 1.468,09 zł od dnia rozszerzenia powództwa do dnia zapłaty.

Pozwany Towarzystwo (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. w odpowiedzi na pozew wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów postępowania. Pozwany wskazał, iż

odszkodowanie zostało wypłacone w prawidłowej wysokości. Skoro zatem powód twierdzi, że bezpodstawnie zaniżono wartość części zamiennych to powinien tę okoliczność wykazać. W odpowiedzi na rozszerzenie powództwa pozwany podtrzymał dotychczasowe stanowisko w sprawie.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 22.09.2013r. doszło do kolizji drogowej, w wyniku której uszkodzeniu uległ samochód marki M. (...) o nr rej. (...), będący własnością A. E.. Sprawca zdarzenia posiadał ważną polisę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej w związku z ruchem pojazdu wystawioną przez Towarzystwo (...) Spółkę Akcyjną z siedzibą w W. (**bezsporne**).

Towarzystwo (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W., po zgłoszeniu szkody w dniu 23.09.2013r. i przeprowadzeniu postępowania likwidacyjnego, uznało swoją odpowiedzialność za zdarzenie i wypłaciło A. E. kwotę 22.576,79 zł tytułem odszkodowania za uszkodzenie samochodu (**bezsporne**).

Koszt naprawy samochodu marki M. (...) o nr rej. (...) w związku ze zdarzeniem z dnia 22.09.2013r. wynosi 28.818,31 zł brutto (**dowód:** pisemna opinia biegłego sądowego W. B. - k. 29-44, pisemna opinia uzupełniająca biegłego sądowego – k. 54).

Sąd zważył:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w całości.

Kwestię odpowiedzialności odszkodowawczej z tytułu szkód komunikacyjnych regulują przepisy ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczeń Komunikacyjnych (Dz.U.2003.124.1152).

Zgodnie z art. 34 powołanej ustawy z ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są zobowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest śmierć, uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia bądź utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia.

W świetle przepisów Kodeksu cywilnego ubezpieczyciel ponosi odpowiedzialność z tytułu ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów zarówno wówczas, gdy odpowiedzialność posiadacza lub kierującego pojazdem oparta jest na zasadzie ryzyka (art. 436 § 1 w zw. z art. 435 § 1 kc), jak i wówczas, gdy oparta jest na zasadzie winy (art. 436 § 2 w zw. z art. 415 kc).

W pierwszej kolejności wskazać należało, iż w niniejszej sprawie bezspornym był fakt zajścia zdarzenia w dniu 22.09.2013r., na podstawie którego pozwany był odpowiedzialny do naprawienia szkody powstałej w mieniu powoda. Z tego tytułu pozwany wypłacił powodowi kwotę 22.748,99 zł, w tym kwotę 22.576,79 zł tytułem odszkodowania za uszkodzenie samochodu.

Spór w niniejszej sprawie sprowadzał się do ustalenia całkowitej wysokości należnego odszkodowania.

Uzasadniając żądanie zasądzenia dalszej kwoty tytułem odszkodowania za uszkodzenie pojazdu i odzieży, powód wskazywał, że pozwany wyceniając szkodę bezpodstawnie zaniżył jej wartość. Z kolei pozwany podniósł, iż dokonał prawidłowego wyliczenia wartości szkody.

Przechodząc do oceny stanowisk stron, Sąd zważył, iż zgodnie z art. 363 § 1 i 2 kc naprawienie szkody powinno nastąpić, według wyboru poszkodowanego, bądź przez przywrócenie stanu poprzedniego, bądź przez zapłatę odpowiedniej sumy pieniężnej. Jednakże gdyby przywrócenie stanu poprzedniego było niemożliwe albo gdyby pociągało za sobą dla zobowiązanego nadmierne trudności lub koszty, roszczenie poszkodowanego ogranicza się do świadczenia w pieniądzu. Jeżeli naprawienie szkody ma nastąpić w pieniądzu, wysokość odszkodowania powinna

być ustalona według cen z daty ustalenia odszkodowania, chyba że szczególne okoliczności wymagają przyjęcia za podstawę cen istniejących w innej chwili.

W myśl zaś art. 822 § 1 kc przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony.

Jak słusznie zważył Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 7.08.2003r., IV CKN 387/01 (LEX nr 141410), szkoda powstaje zwykle w chwili wypadku komunikacyjnego i podlega naprawieniu według zasad określonych w art. 363 § 2 kc. Obowiązek naprawienia szkody przez wypłatę odpowiedniej sumy pieniężnej powstaje z chwilą wyrządzenia szkody i nie jest uzależniony od tego, czy poszkodowany dokonał naprawy rzeczy i czy w ogóle zamierza ją naprawiać. Przy takim rozumieniu obowiązku odszkodowawczego nie ma w zasadzie znaczenia prawnego okoliczność, czy poszkodowany dokonał naprawy oraz czy i jakim kosztem to uczynił. Zgodnie z art. 363 § 2 kc wysokość tak określonego odszkodowania powinna być ustalona według poziomu cen części zamiennych i usług koniecznych do wykonania naprawy.

Poddając analizie stan faktyczny niniejszej sprawy, Sąd zważył, iż w celu ustalenia wysokości szkody wynikłej w pojeździe powoda, niezbędne było uzyskanie wiadomości specjalnych. W tym celu dopuszczono dowód z opinii biegłego sądowego z zakresu szacowania szkód samochodowych.

W pisemnej opinii biegły sądowy W. B. wyliczył koszt naprawy pojazdu powoda na kwotę 28.818,31 zł brutto. Biegły zaopiniował, że dokonał weryfikacji przedstawionej dokumentacji i według cen obowiązujących w okresie ustalenia odszkodowania, techniki obliczeniowej kosztów naprawy przy wykorzystaniu systemu A. obliczył uzasadnione koszty szkody, przy przyjęciu stawki za roboczogodzinę w wysokości 80 zł netto dla prac mechanicznych, blacharskich i pomocniczych oraz 90 zł netto dla prac lakierniczych oraz użycie do naprawy oryginalnych części zamiennych w kategorii O-Q, a także przyjmując klasyfikację uszkodzeń wynikającą z rzeczywistych uszkodzeń pojazdu po zdarzeniu oraz uwzględniając wymianę uszkodzonej kamery cofania i sprężarki. Biegły przekonująco wyjaśnił przyjęte przez siebie kryteria.

Do powyższej opinii zarzuty zgłosiła strona pozwana (k. 50), podnosząc że biegły nie wykazał, że uszkodzona kamera cofania pozostaje w jakimkolwiek związku ze szkodą ponadto nie wykazał, że została uszkodzona sprężarka resorowania, gdyż stwierdzono jedynie uszkodzenie osłony sprężarki, zaś przewody nie były uszkodzone.

Odnosząc się do zarzutów strony pozwanej, biegły W. B., w pisemnej opinii uzupełniającej (k. 54) podtrzymał dotychczasowe stanowisko w sprawie i wskazał, że to sam pozwany skierował te dwa elementy pojazdu do weryfikacji, która została przeprowadzona, a jej wyniki przedstawione pozwanemu, który je zaakceptował.

Poddając analizie opinię biegłego W. B., Sąd ocenił, iż została ona sporządzona w sposób rzetelny i profesjonalny. Wnioski wywiedzione przez biegłego były spójne, logiczne i wyczerpująco uzasadnione. Nadto, trzeba było wskazać, że biegły w sposób logiczny i spójny odniósł się do zarzutów strony pozwanej. Strona pozwana nie wykazała żadnych przeciwdowodów, wskazujących na błędne przyjęcie założeń przez biegłego, nie wniosła również zastrzeżeń do uzupełniającej opinii biegłego.

Podkreślić także należy, iż przywrócenie uszkodzonego pojazdu mechanicznego do stanu poprzedniego oznacza przywrócenie mu nie tylko wyglądu sprzed wypadku, ale przede wszystkim sprawności technicznej, zapewniającej bezpieczeństwo kierowcy i innych uczestników ruchu. Z tego też względu, Sąd orzekający w niniejszej sprawie stoi na stanowisku, że przy ustalaniu wysokości szkody zasadne jest uwzględnianie cen nowych części oryginalnych, które niewątpliwie są bardziej wytrzymałe i jakościowo lepsze niż większość części nieoryginalnych, a przede wszystkim posiadają gwarancje producenta co do tego, że zostały wykonane zgodnie z jego wymogami technologicznymi wpływającymi na jakość i trwałość produktu .. (...) podobnym tonie wypowiedział się Sąd Najwyższy w uchwale składu siedmiu sędziów z dnia 12 kwietnia 2012r. (sygn. akt III CZP 80/11), w której jednoznacznie wskazał, iż zakład ubezpieczeń zobowiązany jest na żądanie poszkodowanego do wypłaty, w ramach odpowiedzialności z

tytułu ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu mechanicznego, odszkodowania obejmującego celowe i ekonomicznie uzasadnione koszty nowych części. Wprawdzie Sąd Najwyższy dopuścił możliwość obniżenia odszkodowania o kwotę odpowiadającą wzrostowi wartości pojazdu, jednakże powyższe uzależnił od wykazania tejże przesłanki przez ubezpieczyciela, argumentując to tym, że z faktu wzrostu wartości pojazdu skutek prawny wywodzi zakład ubezpieczeń, gdyż dzięki temu może zmniejszyć sumę ubezpieczeniową, którą zobowiązany jest wypłacić.

Ponieważ pozwany nie wykazał, aby części w pojeździe powoda wymagające wymiany były nieoryginalne, znacznie wyeksploatowane, czy przestarzałe technicznie, Sąd nie miał podstaw, by odstąpić od powszechnej reguły i uznać, że uwzględnienie nowych części w miejsce dotychczas użytkowanych istotnie doprowadziło do wzrostu wartości pojazdu powoda w porównaniu do stanu sprzed wypadku.

Z tego względu, Sąd uznał wyliczenie dokonane przez biegłego sądowego W. B. za polegające prawidłowo i ustalając wysokość szkody w motocyklu na kwotę 28.818,31 zł brutto oparł się na dowodzie ze sporządzonej opinii.

W konsekwencji, Sąd uznał, iż żądanie tytułem odszkodowania za szkodę w pojeździe powoda należało uwzględnić w całości, przyjmując, iż koszt przywrócenia pojazdu do stanu sprzed szkody wyniósł 28.818,31 zł oraz mając na uwadze wysokość wypłaconego odszkodowania, tj. 22.576,79 zł, co dało kwotę 6.241,52 zł, którą Sąd zasądził w punkcie I wyroku.

O odsetkach od kwoty zasądzonej w pkt I wyroku, Sąd orzekł na podstawie art. 817 § 1 kc w związku z art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 22.05.2003r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (t.j. Dz. U. 2013 poz. 392), mając na uwadze, iż szkoda została zgłoszona w dniu 23.09.2013r. co oznacza, iż pozwany od dnia 24.10.2013r. opóźnia się ze spełnieniem świadczenia i od tej daty powodowi należą się odsetki ustawowe (art. 481 § 1 i 2 kc). Powód domagał się zasądzenia odsetek od daty późniejszej, zatem Sąd orzekł w granicach żądania pozwu, zgodnie z nim.

O kosztach postępowania jak w punkcie II, Sąd orzekł na podstawie art. 98, 99 kpc i 108 § 1 kpc, uznając, że pozwany przegrał sprawę w całości, zaś powód poniósł koszty w wysokości 1.430 zł, tj. 239 zł i 74 zł opłaty sądowej, 600 zł tytułem wynagrodzenia pełnomocnika, 17 zł opłaty skarbowej od udzielonego pełnomocnictwa oraz 500 zł zaliczki na biegłego.

O kosztach sądowych, nie pokrytych przez żadną ze stron, Sąd orzekł na zgodnie z treścią art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. Nr 167, poz. 138 ze zm.), który stanowi, że kosztami sądowymi, których strona nie miała obowiązku uiścić lub których nie miał obowiązku uiścić kurator albo prokurator, sąd w orzeczeniu kończącym sprawę w instancji obciąży przeciwnika, jeżeli istnieją do tego podstawy, przy odpowiednim zastosowaniu zasad obowiązujących przy zwrocie kosztów procesu. Postanowieniem z dnia 9.02.2016r. biegłemu przyznano bowiem wynagrodzenie i zwrot wydatków w łącznej kwocie 835 zł, które zostało pokryte z zaliczki uiszczonej przez powoda do kwoty 500 zł oraz w pozostałej części ze Skarbu Państwa. Sąd zatem zasądził od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa-Sądu Rejonowego w Słupsku nie pokrytą z zaliczki należność w wysokości 335 zł wydatkowaną tymczasowo ze Skarbu Państwa, mając na uwadze, że pozwany sprawę przegrał.